

Čís. 6312.

Otázku, jak dalece musí býti zjištěny skutečnosti sloužící za podklad výroku podle § 261 tr. ř., je posuzovati jen s hlediska požadavků kladených na obžalovací spis; není třeba plného soudcovského přesvědčení o nich.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1939, Zm I 920/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž se nalézací soud prohlásil podle § 261 tr. ř. nepřislušným.

Z d ů v o d ů:

Podle rozhodovacích důvodů je podezření, že obžalovaný vykonal násilnou soulož na N. a že se tím dopustil zločinu násilného smilstva podle §§ 125 a 127 tr. z. Ježto uvedený trestný čin patří do příslušnosti porotního soudu, vyslovil nalézací soud svoji nepřislušnost podle § 261 tr. ř.

Tento výrok napadá zmateční stížnost s hlediska zmatku podle čís. 6 § 281 tr. ř. poukazujíc na to, že nalézací soud nezjistil skutečnosti, jež by opodstatňovaly uvedené obvinění.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti.

Vyslovuje-li nalézací soud svoji nepřislušnost podle § 261 tr. ř., je třeba, aby tu byly takové skutečnosti (které byly již základem obžaloby nebo které vyšly najevo při hlavním přelíčení), které zakládají zločin náležející k příslušnosti porotního soudu. Stačí, že tu jsou skutečnosti rozhodné pro otázku věcné nepřislušnosti, není však třeba, aby se nalézací soud obíral všemi skutečnostmi, jichž je třeba pro výrok o vině v celém rozsahu.

Pokud jde o skutečnosti, jichž je podle toho, co uvedeno, třeba k odůvodnění výroku o nepřislušnosti, nemusí se jich zjišťování díti takovým způsobem, jaký se vyžaduje pro zjištění skutečností, jež soud bere za základ svého odsuzujícího nebo zprošťujícího výroku. Za podklad výroku o nepřislušnosti podle § 261 tr. ř. postačují skutečnosti, vzhledem k nimž došel nalézací soud na podkladě průvodního řízení (rozh. čís. 1474 Sb. n. s.) k důvodnému podezření, že se staly, aniž se pouštěl do podrobného hodnocení průvodů svědčících proti oněm skutečnostem nebo prováděl podrobně všechny důkazy, jež mohou přijíti v úvahu. Není totiž třeba plného důkazu o uvedených skutečnostech, nýbrž stačí, byly-li zjišťovány skutečnosti jen potud, pokud je třeba k opodstatnění obvinění z takového činu (rozh. čís. 772 Sb. n. s.).

Vždyť v tomto stadiu ještě nejde o konečné rozhodnutí o vině, nýbrž jen o otázku, zda jsou opodstatněny předpoklady, aby o obžalobě rozhodoval soud nalézací nebo soud porotní. Otázka ta musí tedy býti posuzována jen s hlediska požadavků, které se činí na spis obžalovací, aniž se

vyžaduje ono plné soudcovské přesvědčení o skutkovém ději, jež je nutným podkladem konečného rozhodnutí, nanejvýš odsuzujícího.

V souzeném případě je rozhodné pro výrok o nepřislušnosti, zda jsou zde skutečnosti, z nichž si lze učiniti závěr, jakým násilím učinil obžalovaný N-ovou neschopnou odporu, nebo z jakého důvodu byla uvedená osoba bezbranná nebo bez sebe bez přičinění obžalovaného.

V tomto směru nalézací soud vyslechl svědkyni N-ovou při hlavním přelíčení, která potvrdila, že spala, když jí obžalovaný vsunul svůj pohlavní úd do přirození, což poznala, když se probudila prudkou bolestí. Dále potvrdila, že se bránila, když se probudila, že jí však obžalovaný rukou přidržel ústa, aby nemohla křičeti, a druhou rukou jí chytil její ruce, aby se nemohla brániti, při čemž se stále k ní přitlačoval, chtěje soulož dokonati. Podle výpovědi svědkyně byla soulož přerušena jen její obranou. Uvedená výpověď je závažným důvodem pro podezření, že se staly řečené skutečnosti odůvodňující obvinění ze zločinu podle §§ 125 a 127 tr. z.

Nepochybil proto nalézací soud, vyslovil-li na jejím podkladě svoji nepřislušnost, aniž se zabýval podrobným hodnocením okolností týkajících se hodnověrnosti uvedené svědkyně a aniž připustil v tomto směru nabídnuté důkazy.

Čís. 6313.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Platné svolení oprávněného k činnosti uvedené v § 29 zákona proti nekalé soutěži vylučuje její bezprávnost i trestnost, pokud ovšem nebylo oprávněně odvoláno.

Užívání jména pachatele jinak po právu příslušejícího je neoprávněné ve smyslu § 29 uvedeného zákona, je-li jím založeno nebezpečí záměny, jemuž lze čeliti způsobem uvedeným v § 11 téhož zákona.

Při posuzování způsoblosti přivoditi záměnu záleží jen na objektivní zaměnitelnosti s hlediska průměrného zákazníka, nikoli na subjektivním úsudku stran.

Ustanovení § 29 zákona předpokládá soutěžitelský poměr mezi stranami.

K pojmu soutěžitelského poměru; je to pojem rázu hospodářského, který nelze vykládati restriktivně.

Stačí, že jde o podniky příbuzného oboru hospodářského s hlediska pojímání průměrného zákazníka; nerozhoduje, že oba podniky neukájejí touž potřebu zákaznictva a že jsou jejich činnosti administrativně různě upraveny.

Ochranu podle § 29 zákona nelze přiznati podnikateli, jemuž byl podnik zakázán z důvodů veřejného zájmu odepřením předepsaného povolení.

I pseudonym může býti jménem ve smyslu § 29 zákona, požívajícím zákonné ochrany, pokud ho není užíváno proti zákonu nebo proti záporu úřadu.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1939, Zm I 928/38.)